

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Međunarodni
krivični sud za
bivšu Jugoslaviju

SAŽETAK PRESUDE

(isključivo za medije. Nije službeni dokument)

SUDSKA VEĆA

Haag, 8. mart 2006

SAŽETAK PRESUDE ŽALBENOG VIJEĆA U PREDMETU TUŽILAC PROTIV MOMIRA NIKOLIĆA

U prilogu se nalazi sažetak presude kojeg je pročitao sudija Pocar.

Kao što je najavio predstavnik Sekretarijata, pred nama je predmet Tužilac protiv Momira Nikolića. U skladu s nalogom o rasporedu od 2. marta 2006., danas će Žalbena vijeće izreći presudu po žalbi na kaznu.

Nakon što je s Tužilaštvom sklopio Sporazum o potvrdnom izjašnjanju o krivici, Momir Nikolić se 7. maja 2003. izjasnio krivim po tački 5 Optužnice. U tački 5 Optužnice, koja se odnosi na događaje u istočnoj Bosni i Hercegovini nakon pada srebreničke enklave u julu 1995., stoji sljedeće: "zločin progona počinjen je, izvršen i sproveden sljedećim sredstvima i načinom: (a) ubistvom hiljada civila bosanskih Muslimana uključujući muškarce, žene, djecu i starce; (b) okrutnim i nečovječnim postupanjem sa civilima bosanskim Muslimanima, uključujući teška premlaćivanja u Potočarima i u objektima za zatočavanje u Bratuncu i Zvorniku; (c) terorisanjem civila bosanskih Muslimana u Srebrenici i u Potočarima; (d) uništavanjem lične imovine i predmeta u vlasništvu bosanskih Muslimana; i (e) prisilnim premještanjem bosanskih Muslimana iz srebreničke enklave".

Pretno vijeće je konstatovalo da činjenice sadržane u Sporazumu o potvrdnom izjašnjanju o krivici i priloženoj Izjavi o činjenicama predstavljaju dovoljni činjenični temelj za nalaz o krivici. Prema tome, Pretresno vijeće je Momiru Nikoliću izreklo osuđujuću presudu po tački 5 Optužnice, odnosno za krivično djelo progona, zločina protiv čovječnosti, po članu 5(h) Statuta ovog Suda.

U Sporazumu o potvrdnom izjašnjanju o krivici strane su se složile da će tužilac Pretresnom vijeću preporučiti kaznu u rasponu od 15 do 20 godina, a da će odbrana predložiti kaznu od 10 godina zatvora. Konstatovavši da ne može prihvatiti kazne koje su predložile strane, Pretresno vijeće je žalocu izreklo kaznu od 27 godina zatvora.

G. Momir Nikolić uložio je žalbu na Presudu o kazni koju je 2. decembra 2003. izreklo Pretresno vijeće I ovog Suda. Tužilac se nije žalio na Presudu o kazni. Pretres po žalbi održan je 5. decembra 2005.

U skladu s praksom Međunarodnog suda neću čitati tekst presude, osim dispozitiva. Umjesto toga, sažeću pitanja koja su se pojavila u ovom žalbenom postupku i zaključke Žalbenog vijeća. Naglašavam da ovaj sažetak nije dio pisane presude koja predstavlja jedini mjerodavni prikaz odluka i obrazloženja Žalbenog vijeća. Kopije pisane presude staviće se na raspolaganje stranama po završetku ovog zasjedanja.

Žalilac je isprva najavio 12 žalbenih osnova, no u svom Žalbenom podnesku nije iznio argumente u prilog devetog, desetog i jedanaestog žalbenog osnova, a te osnove nije niti pomenuo tokom pretresa po žalbi. Prema tome, ti se žalbeni osnovi odbacuju. Ukratko ću se osvrnuti na preostalih devet žalbenih osnova.

U prvom žalbenom osnovu žalilac tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo kad je izašlo iz okvira činjenica navedenih u potvrdnom izjašnjanju o krivici kada je ocjenjivalo težinu krivičnih djela. Žalilac pažnju Žalbenog vijeća skreće na konkretne paragrafe Presude o kazni koji se odnose na (1) događaje u Zvorniku, (2) sastanak u hotelu "Fontana", te na (3) zaključak Pretresnog vijeća o njegovom činu.

Adresa na Internetu: <http://www.un.org/icty/index-b.html>

Outreach program

Jevrema Grujića 11, 11000 Beograd, Srbija i Crna Gora

Tel.: +381 11 2660 322 Fax: +381 11 2669 362

Žalbeno vijeće se slaže sa žalioцем da se pretresna vijeća u načelu moraju ograničiti na činjenični osnov potvrđnog izjašnjavanja o krivici koji se iznosi u dokumentima poput optužnice, sporazuma o potvrđnom izjašnjavanju o krivici i pisane izjave o činjenicama. Međutim, nakon što je usporedilo činjenice koje je iznijelo Pretresno vijeće sa činjenicama koje je priznao žalilac, Žalbeno vijeće konstatuje da Pretresno vijeće nije pogriješilo kada je iznijelo činjenice u vezi s događajima u Zvorniku ili sa žaliočevim učešćem u sastancima u hotelu "Fontana". Što se tiče navođenja previsokog čina žalioца, Žalbeno vijeće konstatuje da, iako je Pretresno vijeće pogrešno navelo njegov čin u *uvodnom* dijelu Presude o kazni, žalilac nije uspio pokazati na koji je način to uticalo na razmatranje Pretresnog vijeća o kazni.

Prvi žalbeni osnov žalioца, uključujući i podosnove 1A i 1B, stoga se odbacuje.

U drugom i dvanaestom žalbenom osnovu žalilac tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo kada mu je izreklo kaznu od 27 godina zatvora budući da ta kazna nije u skladu s kaznama izrečenim u drugim predmetima. Žalilac pažnju Žalbenog vijeća skreće na predmete Radislava Krstića, Dragana Obrenovića, Vidoja Blagojevića i Darija Kordića.

Žalbeno vijeće već je iznijelo stav da "... prethodna odluka o kazni doista može pružiti smjernice ako se odnosi na isto krivično djelo koje je počinjeno pod vrlo sličnim okolnostima". Međutim, Žalbeno vijeće takođe ponavlja da "iako ne umanjuje pomoć koju mogu pružiti prethodno donesene odluke, [Vijeće] isto tako zaključuje da ona može biti ograničenog opsega". Razlog za to ograničenje jeste u tome da, kada uspoređuje neku situaciju s istim krivičnim djelom počinjenim pod vrlo sličnim okolnostima, Pretresno vijeće i dalje ima primarnu obavezu da kaznu prilagodi težini krivičnog djela i individualnim prilikama optuženog, što obuhvata razmatranje i olakšavajućih i olakšavajućih okolnosti.

Žalbeno vijeće je upravo u svjetlu tih kriterija preispitalo žaliočev predmet u odnosu na predmete Dragana Obrenovića, Radislava Krstića, Vidoja Blagojevića i Darija Kordića.

Što se tiče predmeta Dragana Obrenovića, Žalbeno vijeće smatra da su Obrenovićev i žaliočev predmet usporedivi u odnosu na broj i vrstu krivičnih djela budući da su obojica optuženih odgovorni za progon kao zločin protiv čovječnosti u kontekstu pada Srebrenice. Međutim, Pretresno vijeće je utvrdilo da postoji više razlika između ta dva predmeta, i to kako u odnosu na pojedinačne stepene učešća u počinjenju krivičnog djela, tako i u odnosu na faktore koje je Vijeće uzelo u obzir kao olakšavajuće. Kada se razlikuju stepen učešća u počinjenju krivičnog djela i olakšavajući faktori, različite kazne su opravdane. Stoga žalilac nije uspio pokazati da odnos između njegove kazne i kazne izrečene Draganu Obrenoviću ukazuje na grešku u Presudi o kazni koju je Pretresno vijeće izreklo u ovom predmetu.

U vezi s Radislavom Krstićem, kojem je izrečena kazna od 35 godina zatvora, Žalbeno vijeće smatra da se počinjena krivična djela mogu generalno usporediti budući da je obojici utvrđena krivica za krivična djela do kojih je došlo u vezi s padom Srebrenice. Međutim, nužno je usporediti broj i vrstu krivičnih djela, kao i način na koji su pojedinci učestvovali u krivičnim djelima i njihove individualne prilike. Žalbeno vijeće konstatuje da učešće žalioца uspoređeno s učešćem Radislava Krstića, te olakšavajuće okolnosti svakog od te dvojice nisu slični. Ukratko, žalilac nije uspio pokazati da odnos između njegove kazne i kazne izrečene Radislavu Krstiću ukazuje na grešku u Presudi o kazni koju je Pretresno vijeće izreklo u njegovom predmetu.

Što se tiče predmeta Vidoja Blagojevića, Žalbeno vijeće primjećuje da je na kaznu u predmetu *Blagojević* uložena žalba, o čemu još nije donesena konačna odluka. Stoga se Žalbeno vijeće ne može upustiti u uspoređivanje kazne izrečene Vidoju Blagojeviću i kazne izrečene optuženom.

U odnosu na kaznu izrečenu Dariju Kordiću, Žalbeno vijeće konstatuje da, kao što je to prihvatio i sam žalilac, ubijanja nisu bila istog razmjera kao ubijanja u Srebrenici. Budući da Dario Kordić nije osuđen za ista krivična djela kao žalilac, Žalbeno vijeće zaključuje da ova dva predmeta nisu usporedivi.

Zbog gore navedenih razloga Žalbeno vijeće odbacuje drugi i dvanaesti žalbeni osnov.

U okviru trećeg žalbenog osnova žalilac tvrdi da je Pretresno vijeće njegovu ulogu u krivičnim djelima razmatralo kako u smislu težine krivičnih djela, tako i kao izdvojenu otežavajuću okolnost.

Žalbeno vijeće podsjeća da se faktori koji se razmatraju kao aspekti težine krivičnog djela ne mogu dodatno razmatrati kao izdvojene otežavajuće okolnosti i obrnuto. Žalbeno vijeće smatra da je Pretresno vijeće uzelo u obzir aktivnu ulogu žalioca u krivičnom djelu prilikom ocjenjivanja težine krivičnog djela, te njegov položaj vlasti i ulogu koju je igrao u krivičnom djelu kao izdvojenu otežavajuću okolnost. Žalbeno vijeće se nije uvjerilo da uloga žalioca, koju je Pretresno vijeće uzelo u obzir prilikom razmatranja težine krivičnog djela, i njegova "uloga" uzeta u obzir kao otežavajući faktor odgovaraju različitim aspektima te konkretne uloge. Ne postoji razlika koju se može identificirati u navedenim činjenicama koja bi dovela do takvog zaključka - i u paragrafu koji se odnosi na težinu krivičnog djela i u paragrafu koji se bavi otežavajućim okolnostima govori se u opštem smislu o ulozi žalioca u operaciji ubijanja. Žalbeno vijeće zaključuje da je Pretresno vijeće počinilo uočljivu grešku kada je prilikom odmjeravanja kazne dva puta uzelo u obzir ulogu koju je žalilac igrao u počinjenju krivičnih djela. Dvostruko uračunavanje uloge žalioca u krivičnim djelima nije dopustivo jer se time dopušta da isti faktor dva puta na štetan način utiče na žalićevo kaznu. Budući da je to uticalo na način na koji je Pretresno vijeće odmjerilo kaznu, Žalbeno vijeće će tu grešku uzeti u obzir prilikom preispitivanja kazne izrečene žaliocu. Prema tome, treći žalbeni osnov žalioca se usvaja.

Slično prethodnom žalbenom osnovu, žalilac u četvrtom žalbenom osnovu tvrdi da je Pretresno vijeće ranjivost žrtava razmatralo kao faktor koji je doprinio i težini krivičnog djela i otežavajućoj okolnosti. Međutim, u ovoj situaciji Pretresno vijeće nije uzelo u obzir iste faktore prilikom ocjene težine krivičnog djela i otežavajućih okolnosti. U svojem zaključku o težini krivičnog djela Pretresno vijeće je razmatralo *uticaj* krivičnih djela na ljude koji su preživjeli užasne događaje u Srebrenici. Za razliku od toga, Vijeće je ranjivost i bespomoćnost žrtava uzelo u obzir kao otežavajuću okolnost. Žalbeno vijeće stoga konstatuje da Pretresno vijeće nije isti element uzelo u obzir dva puta i četvrti žalbeni osnov odbacuje.

U okviru petog žalbenog osnova žalilac tvrdi da je Pretresno vijeće pogrešno utvrdilo činjenično stanje oslonivši se prilikom odmjeravanja kazne žaliocu na pogrešan prijevod završne riječi branioca na suđenju.

Žalbeno vijeće prihvata da branilac na suđenju nije rekao "samo je 7000 ljudi ubijeno u ovoj kampanji", nego je kazao "ubijeno je oko 7000 muškaraca". Stoga se Pretresno vijeće oslonilo na pogrešno prevedenu izjavu branioca na suđenju. Tužilac je na pretresu po žalbi ustvrdio da "[pogrešan prijevod] valja uzeti u obzir, osobito stoga što je [...] Pretresno vijeće bilo izričito uznemireno upotrebom te formulacije". Tužilac se složio sa žaliocem da je ta pogreška u prijevodu "bila osobito nezgodna i da je moguće da je uticala na ocjenu Pretresnog vijeća ne samo činjenica, priznanja, nego i kazne".

Žalbeno vijeće se slaže s argumentima strana. Žalbeno vijeće prvo primjećuje da je Pretresno vijeće svoj stav izrazilo vrlo oštrim riječima, naime, Pretresno vijeće je izjavilo da je bilo "šokirano" kada je čulo Nikolićevo odbranu kako iznosi tu izjavu. Nadalje, Vijeće je kazalo da je upotreba riječi "samo" u odnosu na broj ubijenih osoba "sramotna". Štaviše, gore citirana izjava Pretresnog vijeća iznosi se u poglavlju Presude o kazni koje se odnosi na zaključke Vijeća o *težini krivičnog djela*, a to je, kao što je to Žalbeno vijeće već naglasilo, "najvažnija ocjena koja se može smatrati lakmus testom za odgovarajuću kaznu". S obzirom na dio Presude o kazni u kojem se ta izjava iznosi i na oštrinu riječi koje je upotrijebilo Pretresno vijeće, Žalbeno vijeće zaključuje da je Pretresno vijeće taj faktor uzelo u obzir na štetu žalioca kada je odmjeravalo njegovu kaznu. Zbog gore navedenih razloga Žalbeno vijeće usvaja peti žalbeni osnov žalioca.

U šestom žalbenom odnosu žalilac tvrdi da Pretresno vijeće nije u dovoljnoj mjeri uzelo njegovo potvrdno izjašnjavanje o krivici kao olakšavajuću okolnost. On prvo tvrdi da je Pretresno vijeće imalo rezerve u odnosu na vrijednost sporazuma o potvrdnom izjašnjavanju o krivici općenito.

Žalbeno vijeće primjećuje da se Pretresno vijeće bavilo svojim rezervama kada je razmatralo opšte pitanje jesu li sporazumi o izjašnjavanju o krivici primjereni u predmetima koji uključuju teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava. Pretresno vijeće nije ni na koji način pokazalo da je te rezerve uzelo u obzir kad je procjenjivalo uticaj potvrdnog izjašnjavanja o krivici na odmjeravanje kazne žaliocu. Doista, Pretresno vijeće je bez rezerve priznalo da je žalićevo potvrdno izjašnjavanje o krivici važan olakšavajući faktor u odmjeravanju kazne. Prema tome, ovaj argument se odbacuje.

Nadalje, žalilac tvrdi da Pretresno vijeće nije pripisalo odgovarajuću težinu činjenici da je (1) njegovo potvrdno izjašnjavanje o krivici, prije početka suđenja, uštedilo sredstva Međunarodnom sudu i da je (2) on bio prvi bosanski Srbin koji je javno priznao krivicu u vezi sa masakrom u Srebrenici. Žalbeno vijeće prvo konstatuje da je primjereno sudskoj praksi ovog Međunarodnog suda da se pridaje “mala težina” samoj činjenici da je žaliočevo pozitivno izjašnjavanje o krivici uštedilo sredstva Međunarodnom sudu. U odnosu na drugi argument, Žalbeno vijeće konstatuje da je Pretresno vijeće uzelo u obzir činjenicu da je žalilac bio prvi srpski oficir koji je priznao krivicu u vezi sa masakrom u Srebrenici. Štaviše, Pretresno vijeće je implicitno smatralo da je činjenica da je on bio prvi srpski oficir koji je priznao učešće VRS u događajima nakon pada Srebrenice značajna jer je njegovo potvrdno izjašnjavanje o krivici doprinijelo, između ostalog, obnovi mira, stvaranju osnove za pomirenje i sprečavanju revizionizma.

Žalbeno vijeće takođe primjećuje da je Pretresno vijeće okvalifikovalo žaliočevo potvrdno izjašnjavanje o krivici kao “značajno” i kao “važan olakšavajući faktor u odmjeravanju kazne”. Iz svih gore navedenih razloga, žalilac nije uspio da pokaže da je Pretresno vijeće počinilo uočljivu grešku u odmjeravanju težine koju je pripisalo njegovom potvrdnom izjašnjavanju o krivici. Prema tome, šesti žalbeni osnov se odbacuje.

U sedmom žalbenom osnovu žalilac tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo jer nije priznalo njegovu punu saradnju sa Tužilaštvom.

Žalbeno vijeće smatra da Pretresno vijeće, kada procjenjuje kao olakšavajuću okolnost saradnju optuženog s Tužilaštvom, treba da uzme u obzir ocjenu koju je dalo Tužilaštvo o toj saradnji. Štaviše, uzevši u obzir da Pretresno vijeće ima opštu obavezu da iznese obrazloženo mišljenje na osnovu člana 23(2) Statuta, Žalbeno vijeće konstatuje da ako se Pretresno vijeće ne slaže s procjenom Tužilaštva o saradnji optuženog, ono ima obavezu da navede dovoljne razloge na osnovu kojih nije slijedilo procjenu Tužilaštva.

Polazeći od ove pretpostavke, Žalbeno vijeće je našlo nekoliko uočljivih grešaka u procjeni Pretresnog vijeća o saradnji Momira Nikolića s Tužilaštvom.

(1) Pretresno vijeće je konstatovalo da je bilo “*brojnih slučajeva*” u kojima je žalilac u svom iskazu okolišao. Međutim, poziva se na samo jedan primjer. Žalbeno vijeće konstatuje da ako Pretresno vijeće smatra da neka činjenica umanjuje težinu neke olakšavajuće okolnosti, ono mora to potkrijepiti kako bi obezbijedilo da optuženi ima mogućnost da ponudi argumente ukoliko želi da obara taj nalaz u žalbenom postupku. Prema tome, Žalbeno vijeće zaključuje da Pretresno vijeće nije potkrijepilo svoj nalaz o žaliočevim “*brojnim slučajevima okolišanja*” i prema tome nije pružilo obrazloženo mišljenje u tom pogledu.

(2) Pretresno vijeće je takođe pogriješilo uzevši u obzir činjenicu da je žalilac lagao Tužilaštvo kada je priznao zločine koje nije počinio. Žalbeno vijeće smatra da je, u specifičnim okolnostima ovog predmeta, otklonjen bilo kakav negativan uticaj ili zabuna koju bi mogla izazvati ovakva lažna priznanja. Prvo, žalilac se na vlastitu inicijativu ponovo obratio Tužilaštvu, izvinuo i ispravio svoju izjavu. Drugo, kao što je to Tužilaštvo priznalo, žalilac je pokazao punu spremnost na saradnju s Tužilaštvom priznavši otvoreno da je dao lažno priznanje. Čini se da Pretresno vijeće nije uzelo u obzir ove akcije žalioca u procjeni vrijednosti njegove saradnje. Iz ovih razloga Žalbeno vijeće konstatuje da je Pretresno vijeće počinilo uočljivu grešku u ovom pogledu.

(3) Takođe nije jasno na koje činjenice se oslanjalo Pretresno vijeće kad je došlo do zaključka da, kad je riječ o iskazu Momira Nikolića u predmetu *Blagojević*, “*pojedini dijelovi njegovog svjedočenja nisu tako detaljni kao što su mogli biti*”. Žalbeno vijeće je pažljivo pregledalo žaliočev iskaz u predmetu *Blagojević* ali nije moglo naći nijedan slučaj u kojem je Pretresno vijeće tražilo više detalja. Žalbeno vijeće konstatuje da Pretresno vijeće nije potkrijepilo svoj nalaz i da nije ponudilo obrazloženo mišljenje u tom pogledu.

(4) Pretresno vijeće takođe nije potkrijepilo svoj zaključak “[d]a je [Momir Nikolić] potpuno iskreno saradivao, svjedočio bi otvorenije u svakom pogledu i iskrenije odgovarao Pretresnom vijeću i pred Pretresnim vijećem”. Žalbeno vijeće ponovo konstatuje da Pretresno vijeće nije ponudilo obrazloženo mišljenje u tom pogledu.

Žalbeno vijeće je prema tome identifikovalo nekoliko uočljivih grešaka koje je napravilo Pretresno vijeće prilikom procjene žaliočeve saradnje s Tužilaštvom. Žalbeno vijeće smatra da su ove greške navele Pretresno vijeće da pripiše nedovoljnu težinu njegovoj saradnji s Tužilaštvom kao olakšavajućoj okolnosti. Žalbeno vijeće će to uzeti u obzir prilikom preinačenja žaliočeve kazne.

Iz gore navedenih razloga, Žalbeno vijeće prihvata djelimično žaliočev sedmi žalbeni osnov.

U osmom žalbenom osnovu žalilac tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo kad nije dovoljno uzelo u obzir njegovu kajanje.

Pretresno vijeće je odlučilo da ne može "pripisati značajnu težinu" žaliočevom kajanju. Žalilac osporava tri razloga koje je navelo Pretresno vijeće opravdavajući svoju odluku. Momir Nikolić tvrdi da je (1) Pretresno vijeće pripisalo neodgovarajuću težinu žaliočevim razlozima za sklapanje sporazuma o potvrdnom izjašnjanju o krivici i za davanje netačnih informacija Tužilaštvu tokom pregovora o izjašnjanju o krivici, (2) Pretresno vijeće pripisalo neodgovarajuću težinu izboru trenutka za potvrdno izjašnjanje o krivici i (3) da je pogrešan prijevod izjave žaliočevog branioca u njegovoj završnoj riječi mogao uticati na odluku da se ne pripiše primjerena težina njegovom kajanju.

Žalbeno vijeće nije moglo pronaći nikakvu grešku Pretresnog vijeća. Posebno, Pretresno vijeće nije pogriješilo uzimajući u obzir razloge zbog kojih je Momir Nikolić sklopio sporazum o potvrdnom izjašnjanju o krivici i razloge koje je naveo za davanje netačnih informacija Tužilaštvu. Žalilac nije naveo nijedan argument zbog kojeg Pretresno vijeće nije trebalo da uzme u obzir ove razloge. Kada tvrdi da su postojali i drugi razlozi - pored sebičnih motiva - koji su "igrali presudnu ulogu u žaliočevom rasuđivanju" koje je dovelo do sporazuma o potvrdnom izjašnjanju o krivici, žalilac je propustio da sagleda da je Pretresno vijeće u stvari te druge razloge uzelo u obzir pošto u Presudi o kazni izričito navodi odgovarajuću žaliočevu izjavu izrečenu na pretresu o odmjeravanju kazne. Žalbeno vijeće zaključuje da žalilac nije pokazao da je Pretresno vijeće pripisalo neodgovarajuću težinu žaliočevih razlozima za sklapanje sporazuma o izjašnjanju o krivici i za davanje netačnih informacija Tužilaštvu tokom pregovora o izjašnjanju o krivici.

Kada je riječ o izboru trenutka za potvrdno izjašnjanje o krivici, Žalbeno vijeće prihvaća da Pretresno vijeće ne može smatrati izbor trenutka za žaliočevo potvrdno izjašnjanje o krivici otežavajućom okolnošću. U ovom slučaju, Žalbeno vijeće smatra da Pretresno vijeće nije pogriješilo kada je pominjalo izbor trenutka za potvrdno izjašnjanje o krivici u odmjeravanju težine koju će pripisati žaliočevom kajanju. Tačnije, Pretresno vijeće je smatralo izbor trenutka za žaliočevo potvrdno izjašnjanje o krivici dokazom o tome u kojoj mjeri je ovo izjašnjanje bilo motivisano kajanjem, za razliku od koristoljublja. Kada, kao u ovom slučaju, Pretresno vijeće samo uzima u obzir izbor trenutka za potvrdno izjašnjanje o krivici kao dokaz o tome u kojoj mjeri je ono motivisano kajanjem, Pretresno vijeće ne narušava prava optuženog. Pretresno vijeće nije umanjilo težinu koja se pripisuje ovom olakšavajućem faktoru jer se žalilac, neko vrijeme, koristio svojim pravom da se izjasni da nije kriv.

Kada je riječ o pogrešnom prijevodu braniočeve izjave u njegovoj završnoj riječi na ovom suđenju, Žalbeno vijeće se na to već osvrnulo u okviru petog žalbenog osnova. U odnosu na osmi žalbeni osnov, Žalbeno vijeće konstatuje da se Pretresno vijeće nije pozivalo niti je uzelo u obzir ovu pogrešno prevedenu izjavu kada je raspravljalo o težini koju treba pripisati žaliočevom kajanju.

Iz gore navedenih razloga, Žalbeno vijeće zaključuje da žalilac nije pokazao da je Pretresno vijeće počinilo uočljive greške u odmjeravanju težine koju je pripisalo kajanju kao olakšavajućoj okolnosti. Prema tome, žaliočev osmi žalbeni osnov se odbacuje.

Dozvolite da sada rekapituliram konačne zaključke Žalbenog vijeća. Žalbeno vijeće je prihvatilo žaliočev treći i peti žalbeni osnov, kao i djelimično sedmi žalbeni osnov, a odbacilo sve ostale žalbene osnove. Žalbeno vijeće naglašava da na osnovu pravila 62ter(B) i 62ter(A), koja se odnose na žalbeni postupak slijedom pravila 107 Pravilnika o postupku i dokazima, Žalbeno vijeće ne obavezuje preporuka o rasponu kazne nijedne strane.

Žalbeno vijeće smatra da greške koje je ono identifikovalo opravdavaju smanjenje kazne od 7 godina zatvora.

Sada ću pročitati dispozitiv Presude Žalbenog vijeća.

G. Nikoliću, molim Vas, ustanite!

Iz gore navedenih razloga, Žalbeno vijeće, na osnovu člana 25 Statuta i pravila 117 i 118 Pravilnika o postupku i dokazima;

Primivši k znanju pismene podneske strana i argumente iznesene na pretresu 5. decembra 2005;

Zasjedajući na javnoj sjednici;

USVAJA žaliočev treći i peti žalbeni osnov, kao i djelimično sedmi žalbeni osnov; i
ODBACUJE sve ostale žalbene osnove;

PREINAČUJE kaznu;

IZRIČE žalioocu KAZNU u trajanju od 20 godina zatvora koja teče od danas, s tim da mu se na osnovu pravila 101(C) Pravilnika uračuna period koji je žalilac već proveo u pritvoru;

NALAŽE u skladu s pravilom 103(C) i pravilom 107 Pravilnika, da Momir Nikolić ostane u pritvoru Međunarodnog suda sve dok se ne privede kraju organizovanje njegovog transfera u državu u kojoj će izdržavati kaznu.

G. Nikolić možete sjesti.

Molim predstavnika Sekretarijata da stranama dostavi kopije Presude.

Sjednica Žalbenog vijeća je završena.